

80. születésnapját ünnepelte

Dr. Dworák József okl. kohómérnök, egyesületünknek 1955 óta tagja 1924. február 22-én született Budapesten.

1942-ben a Zrínyi Miklós Reálgimnáziumban érettségizett, majd a Weis Manfréd Műveknél a vasöntődében műszaki tisztviselőként kezdett dolgozni.

1944-45-ben az ausztriai Steyr Műveknél dolgozott a DB repülőgépmotorok gyártásánál. 1948-ban a Pázmány Péter Tudományegyetemen jogi és államtudományi doktorátust szerzett. 1948-tól ismét a Csepel Műveknél dolgozott, előbb a Trösztnél, majd a Fémmű rézkohászatában tevékenykedett. 1956-ban kohásztechnikusi képesítést szerzett. 1955-től üzemvezető a rézelektrolízis üzemben, aminek korszerűsítését is elvégezte. 1963-tól a Kohó- és Gépipari Minisztériumban a kohászati beruházások területén dolgozott. 1968-ban kohómérnöki oklevelet szerzett az NME-n. 1981-től az Országos Anyag- és Árhivatalban az Országos Hulladékhasznosítási Program megvalósításában működött közre.

1985-től nyugdíjas. Nyugdíjaként előbb a hulladékhasznosítás területén, majd a Gazdaság és Gazdálkodás c. folyóirat munkatársaként dolgozott. A rézkohászat és a hulladékhasznosítás témakörében több cikke is megjelent.

Társadalmi munkát a természetjárás területén végzett. 1942-től megszűnéséig tagja a Magyar Turista Egyesületnek. 1949-től vezetője a csepeli természetbarát szakosztálynak, 1951-57 között a Budapesti természetjáró Társadalmi Bizottság elnöke. 1977-től a KGM természetjáró szakosztályának vezetője, majd ugyanezt végzi a Gazdasági Minisztériumban. Érdemeket szerzett a hazai tájékoztató verseny sport kialakításában. 1952-ben Kiváló Sportoló minősítést kapott.

Kotán László okl. kohómérnök, egyesületünknek 1961 óta tagja, 2004. február 2-án ünnepelte 80. születésnapját.

1946-ban kezdett dolgozni az ózdi finomhengerműben, ahol később műveze-

tő, majd diszpécser lett. Közben az ózdi Kereskedelmi Gimnázium esti tagozatán érettségi bizonyítványt szerzett. Kohómérnöki diplomáját a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen 1959-ben kapta meg. Ezután üzemmérnökként, majd technológusként dolgozott. 1964-től a finomhengermű főtechnológusa, 1971-től a gyárrészleg főmérnöke.

1976-tól a technológiai kutatási osztály technológusként a hengerművek műszaki, technológiai problémáival, kísérletekkel és kutatásokkal foglalkozott 1984-ben történt nyugdíjba vonulásáig.

Munkájáért több ízben elnyerte a Kiváló Dolgozó, továbbá a Kiváló Újító, Kiváló Kohász kitüntetést.

75. születésnapját ünnepelte

Dr. Czeke Arisztid okl. kohómérnök a Sárospataki Református Gimnáziumban érettségizett 1948 júliusában. A gimnáziumban angol, német és latin nyelvet tanult. A

soproni József Nádor Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karára jelentkezett, majd 1952 szeptemberében államvizgázott.

A Tatabányai Alumíniumkohóban fél évig dolgozott, majd 1953 februárjától a Kohóipari Tervező Irodában tervező mérnökként, az 1954 szeptemberében történt racionalizálásig. A Vaskohászati Kemenceépítő Vállalathoz került, ahol kemenceépítési technológusként működött. 1961 júliusától 1978 szeptemberéig az Alumíniumipari Tervező Intézetben dolgozott kemencetervezések szakosztályvezetőjeként. Kiemelkedő feladata volt a szélesszalag-hengermű létesítése során minden kemence generáltervezése. A Nehézipari Műszaki Egyetemen 1971-ben szerzett egyetemi doktori címet.

A recski rézérc hasznosítására irányuló munka előkészítésében vett részt 1985 szeptemberéig, majd a Kohászati Gyárépítő Vállalatnál – amerikai megrende-

lésre – egy különleges alumínium-oxidot előállító üzem főtervezését vezette. 1989-ben vonult nyugdíjba.

Több újításnak és szabadalomnak lett szerzője és társszerzője. Nyelvismerete angol felső-, német és orosz középfokon.

Molnár Nándor

aranydiplomás okl. kohómérnök, egyesületünknek 1949 óta tagja 1929-ben született. 1953-ban szerezte meg fémkohómérnöki diplomáját a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen.

Első és utolsó munkahelye a Maszobal Rt., ill. jogutódja, a MAT volt, ahol 1952-től volt ösztöndíjas. Az ajkai kohóban kezdte meg ipari tevékenységét mint üzemmérnök, később üzemvezető, majd 1962-től műszaki osztályvezető.

Elsőként tervezte meg az országban Ajkán a 45 kA-os, blokkánódos kádszerkezetet. Tevékenyen részt vett az ajkai kohó intenzifikálásának kísérleti és megvalósítási munkáiban, valamint a nehéz fizikai munkák gépesítésében.

Irányította az alumínium kokillaöntésének kísérleteit, ez a kísérleti üzem lett a mai LeBelier Formaöntőde Rt. csírája.

1971-ben a Tatabányai Alumíniumkohó műszaki igazgatójának nevezték ki. Itt a kohó és az öntőde termelésbővítésének és megszervezésének munkái mellett megtervezte és üzembe helyezte a 100 kA-os blokkánódos, elektronikusan vezérelt, gerendás kéregtörésű kemencét.

Sokat foglalkozott a kohómérnök-utánpótlással az egyetem hallgatóinak konzulenseként. Munkája elismeréseként többször részesült vállalati, minisztériumi kitüntetésekben. 1988-ban szívinfarktus miatt rokkantsági nyugdíjba vonult. Azóta szülővárosában, Ajkán a szellemi és fizikai munkától kényszerűen visszavonultan éli életét.

Dr. Szabó Lajos orvos 1929. április 9-én született Sajóvelezden. Az elemi iskola öt osztálya után sárospataki diák lett. A diákváros nagy érzelmi hatással volt rá, amely máig is tart. Érettségi után a Debreceni Orvosi Egyetemen tanult tovább.

Az orvosegyetemi tanulmányok után

az Ózdi Kórház szülészeti osztályán kapott állást. Hat évi szülész-nőgyógyász tevékenysége alatt szakvizsgát tett.

Ezután, nem saját jószántából, pályát kellett módosítania.

Az ózdi ipari környezeti hatások, a bányász-kohász közösség, a családi kapcsolat Salgótarjánba szőlította. Az Acélgégyár üzemorvosi feladatát választotta. Belekóstolva a megelőző gyógyító tevékenységbe, itt lett főorvos 1964-ben.

A későbbiek során megyei üzemi főorvosi tevékenységgel is megbízták. Az akkori üzemorvosi fejlesztések megyei szervezésében vett részt. Ennek során a zömében nehézipari, bányász-kohász megye a szívéhez nőtt. 1993-ban nyugdíjazták, de sem az állását, sem a megyét nem hagyta el. A rendszerváltás után az iparban történt leépítések, a bányák bezárása, a vasipari válság, a privatizáció ellenére a helyén maradt. Jelenleg az OMBKE tagja és az acélgégyár üzemi orvosa.

1987-ben Kiváló Orvos kitüntetésben részesült. Lakóhelyén önkormányzati képviselő feladatot látott el 1994–2002 között.

70. születésnapját ünnepelte

Pál Sándor vas- és fémstergályos 1934. március 18-án született Medgyesen. Születése után a család átköltözött Magyarországra, ahol tanulmányait is folytatta. 1949 óta a vas- és fémstergályos szakmában dolgozott. A Vörös Csillag Traktorgégyárban kezdett, majd 1970-ben kiváltotta az ipart, és így meszterként tevékenykedett saját műhelyé-

ben. Eleinte nagyobb gyáraknak dolgozott, később pedig saját autói generálósához dugattyúkat gyártott. Hamarosan megnőtt a kereslet a dugattyúk iránt, így fejlesztve szakirányú tudását, az öntéstől a végső megmunkálásig minden munkafázist a saját vállalkozásában folytattott. A mai napig aktívan tevékenykedik.

Autodidakta módon tanulta a szakmát, így lett egyesületünk pártoló tagja.

Pogány Gyula 1933-ban született Kecskeméten. Édesapja pénzügyőr volt, gyakran áthelyezték, így Kalocsán érettségizett 1952-ben. Még

ebben az évben felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karára, ahol 1957-ben szerzett technológus kohómérnöki diplomát.

1959-ig a Ganz Vagon- és Gépgyárban dolgozott a kohászati gyáregység MEO-jában, majd két hónapot a miskolci December 4. Drótművekben.

1960 januárjától nyugdíjazásáig a Lenin Kohászati Művekben dolgozott. A hengermű gyáregységben kezdett, majd a fejlesztési főosztályra került, ezt követően az épületkarbantartó gyáregység főmérnöke volt. Innen újra a fejlesztési osztályra került, majd a hengerműből ment nyugdíjba 1992-ben.

Szívesen emlékezik vissza a nemesacélhengermű előkészítésében végzett több éves munkájára.

Sütő Zoltán Felnémeten született, 1934. március 1-jén. 1949-ben Miskolcra jelentkezett az akkor alapított Kohóipari Technikumba.

Munkáját a Dunai Vasmű nagyolvasztóművében kezdte mint üzemtechnikus. Az I. és II. nagyolvasztók indulása után főgázkezelőként, majd metallurgusként, üzemvezető-helyettesként, salaküzem vezetőjeként, és újra metallurgusként látta el munkáját.

Közben üzemmérnöki diplomát szerzett a Dunaújvárosi Főiskolán, ezután üzem- és munkaszervezőként dolgozott. Ez idő alatt megszerezte az önálló értékelői diplomát és mint üzemszervező, önálló értékelőként dolgozott 1993. évi nyugdíjba vonulása napjáig.

Az OMBKE-nek 1953 őszétől tagja, a dunaújvárosi helyi szervezet egyik alapító tagja. 1967-ben elvállalta a szervezőtitkári funkciót és ezt öt év megszakítással 2004. március 4-ig látta el. Közben évről évre növekedett a helyi szervezet létszáma (130-ról közel 400-ra). Rendszeressé tették a klubnapos foglalkozást, beindították a Delta-Klubot, évente egyszer-kétszer szakmai kirándulást szerveztek. Aktív részese volt a különféle helyi és országos konferenciák szervezésének, köztük az Anyag-, energia- és környezetgazdálkodás a vaskohászatban c. konferenciának. Egyik szervezője volt a somogyfajsi Honfoglaláskori Emlékhely létrehozásának.

Jubiláló tagtársainknak szeretettel gratulálunk, további jó egészséget és még sok békés évet kívánunk!

Tisztelt Tagtársak!

Ez év januárjában volt dr. Verő József születésének 100. évfordulója. Az egyesület volt alelnökének, tiszteleti tagjának, kohászgenerációk professzorának szobrát – amelyet egyesületünk és a Miskolci Egyetem állíttatott fel – nem sokkal a felavatás után ellopták.

A kerek évforduló méltó alkalmat kínál arra, hogy a szobrot újra elkészíttessük és felavassuk. Az egyesület választmánya ezért úgy döntött, hogy kéréssel fordul az egyesület tagságához a szobor újrafelállításához szükséges 1 000 000 Ft-nyi költség fedezetének előteremtése érdekében.

Az OMBKE választmánya kéri tehát mindazokat, akik tisztelték dr. Verő Józsefet, hogy az **10201006-50020474** számlaszámra, Verő József nevének feltüntetésével, illetve az egyesület pénztárában befizetett összeggel járuljanak hozzá a szobor újrafelállításának költségéhez.

A befizetett összegek rendeltetésszerű felhasználását egyesületünk ellenőrző bizottsága követi.

Tájékoztatjuk tisztelt Tagtársainkat, hogy a szükséges összeg több mint felét a Verő család tagjai, a BKL Kohászat szerkesztőbizottságának és szerkesztőségének tagjai már felajánlották.

Reméljük, hogy ez év őszén az új szobrot már felavathatjuk.

Az OMBKE választmánya